

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. П., 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., XVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ненка Цветанкова

при участието на секретаря Наталия Д.а
като разгледа докладваното от Ненка Цветанкова Гражданско дело №
20235220102706 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 318 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по постъпила искова молба от А. Д. Т., с ЕГН *****, с адрес с. К., общ. Л., ул. „6-та“ № 30 чрез пълномощник – адв. И. Б. от АК П., съдебен адрес гр. П., ул. „Х. К.“ № 1А, ет. 2, офис 15, против П. Д. Т., с ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. „Д. Г.“ № 74, ет. 3, ап. 9, като моли съда да постанови решение, по силата на което да прекрати гражданския брак между страните поради настъпило в него дълбоко и непоправимо разстройство.

Ищецът твърди, че с ответницата сключили граждански брак на 06.05.1984 г. в гр. П., който е първи по ред и за двамата. От брака си имат родени две деца, пълнолетни към момента на депозиране на молбата - Д. А. Т., роден на 29.04.1985 г. и И. Т. Т., роден на 13.01.1987 г.

Посочва, че през годините бракът им протичал напълно нормално и съвестният им живот бил добър. Като всяко семейство се карали, но не са имали сериозни неразбирателства. Твърди, че към настоящия момент живеят разделени и не поддържат никакви контакти помежду си. Отношенията им започнали да се влошават през 2001 г. и постепенно се отчуждили един от друг, а от месец февруари 2021 г. не поддържат никакви контакти и са във фактическа раздяла. Сочи, че ответницата живее при своята майка.

Счита, че изложените обстоятелства са довели до дълбоко и непоправимо разстройство на брака, същият е изпразнен от съдържание и следва да бъде прекратен поради настъпилото отчуждение между страните. Съпрузите живеели разделени и всеки имал свой собствен живот.

Заявява, че няма претенции по отношение ползването на семейното жилище. Желает след прекратяване на брака съпругата да възстанови предбрачното си фамилно име „Г.“.

В проведеното съдебно заседание ищецът се явява лично и с адвокат И. Б. от АК П., като посочва, че е съгласен ответницата да запази брачното си фамилно име „Т.“, както и че семейното им жилище е продадено. Моли съдът да уважи исковата молба и да прекрати брака.

В срока по чл. 131 от ГПК ответницата П. Д. Т. чрез процесуалния си представител – адв. Н. К. от АК П. депозира отговор на исковата молба, в който посочва, че счита иска за допустим и частично основателен. Не оспорва обстоятелствата, че с ищеца са сключили граждански брак на 06.05.1984 г., от който брак имат родени две пълнолетни деца – Димитър Т. и Иво Т..

Посочва, че до 1997 г. страните са живели заедно в апартамент, находящ се в гр. П., ул. „Н. Ф.“ № 7, придобит по време на брака им, който впоследствие продали. През 1997 г. страните заминали за ЮАР, където се установили и трайно живели заедно до 2006 г. и след това от 2009 г. до 2011 г. След това съпругът започнал често да идва в България, където преимуществено заживял. Ответницата твърди, че тя не е станала повод за фактическата раздяла с ищеца, а се старала да запази брачната им връзка.

Посочва се, че ответницата живее и работи в ЮАР, а страните не поддържат никакъв контакт от месец февруари 2023 г. в резултат нежеланието на ищеца да контактува с ответницата без да сочи причината за това.

Излага, че имуществените отношения между съпрузите относно придобитото по време на брака недвижимо и движимо имущество не са уредени. Ответницата желае да запази брачното си фамилно име Т..

В проведеното съдебно заседание ответницата не се явява лично, представлява се от процесуалния си представител – адв. Н. К. от АК П.. Моли искът да бъде уважен и да бъде прекратен бракът между страните.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

На 06.05.1984 г. страните сключили граждански брак в гр. П., с акт за граждански брак № 0205 от 06.05.1984 г., видно от приложеното удостоверение за сключен граждански брак на общ. П.. Съпругата е приела да носи фамилното име на съпруга си – Т. вместо предбрачното фамилно име Г..

От удостоверение за раждане, издадено въз основа на акт за раждане № 0964 от 30.04.1985 г. на общ. П. и удостоверение за раждане, издадено въз основа на акт за раждане № 0108 от 15.01.1987 г. на общ. П., се установява, че децата на страните – Д. А. Т., роден на 29.04.1985 г. и И. Т. Т., роден на 13.01.1987 г., са пълнолетни.

По делото е разпитан свидетелят Георги Иванов Г., който споделя, че откакто ответницата преди 20 г. заминала за Южна Африка не е виждал съпрузите заедно като семейство. Ищецът живее в с. К., а ответницата не я е виждал в селото. От заявеното пред него от ищеца знае, че той и ответницата не живеят заедно. Сочи, че когато виждал за последно заедно съпрузите преди 3-4 години, те вече не живеели като семейство, живеели

разделно. Съдът кредитира показанията на свидетеля като логични, последователни и обективни.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от правна страна:

Районен съд П. е сезиран с обективно кумулативно съединени иски, както следва: брачен иск с правно основание чл. 49, ал. 1 от СК за прекратяване на брака на страните с развод, поради дълбоко и непоправимо разстройство на същия и небрачен иск с правно основание чл. 53 от СК за фамилното име на съпругата след развода.

Съгласно чл. 49, ал. 1 от СК всеки от съпрузите може да иска развод, когато бракът е дълбоко и непоправимо разстроен. Правото на развод е субективно потестативно право, което се поражда от осъществен/и факт/и, които са довели до такова състояние на брачната връзка, при което тя е лишена от предписаното ѝ от закона дължимо съдържание. Бракът е правоотношение, което означава комплекс от взаимни права и задължения. Неизпълнението на задълженията от страна на единия или двамата съпрузи, независимо от процесуалната им роля на ищец и ответник, макар и неподлежащи на принудително осъществяване, има своята санкция в пораждаване на правото на развод.

От коментираните по-горе доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема, че между страните липсва изискваната съгл. чл. 14 от СК взаимност, разбираана като отношения между съпрузите, изградени на основата на взаимно уважение, общи грижи за семейството и разбирателство. Установи се от събраните доказателства, че през последните три години страните фактически не живеят заедно и всеки от тях има свой живот. Окончателното разделно живеене на съпрузите сочи, че бракът е опразнен от съдържанието, което правните и нравствени норми предписват. Съдът разглежда фактическата раздяла не само като проявена в териториален аспект, а чрез пълна липса на физическа и духовна връзка между съпрузите (в този смисъл и Р 3749-1981г. на II ГО), което състояние не може да се определи като отговарящо на законовите изисквания на чл. 15 от СК. По делото липсват каквито и да било доказателства, че са налице “важни причини” по смисъла на чл. 15 от СК за отделно живеене на страните.

Продължителната фактическа раздяла между страните сочи на липсата на съпружески отношения – прекъснати са всякакви духовни, икономически и интимни връзки между съпрузите, следователно раздялата е обстоятелство, което е разрушило трайно и необратимо семейната общност. Раздялата е причина и обективен факт, отразяващ дълбокото и непоправимо разстройство на брака (т.3 от ППВС 10/1971г.). Брачната връзка е невъзвратно изпразнена от предписваното ѝ от закона съдържание, поради което, като формална и ненужна, следва да се прекрати. Това настъпило фактическо състояние следва да намери и своята юридическа санкция с постановяване на решение за развод на страните.

С оглед на изложеното съдът приема, че са налице материалноправните предпоставки, обуславящи основателността на предявения иск за развод, поради което същият следва да бъде уважен, като основателен и доказан.

В настоящото производство и на основание чл. 49, ал. 3 от СК, съдът не следва да се произнася относно вината за разстройството на брака, тъй като няма направено искане в тази насока.

Предвид, че от брака няма малолетни или непълнолетни деца съдът не дължи произнасяне по въпросите по чл. 59, ал. 2 от СК.

По отношение на фамилното име на съпругата:

Съгласно нормата на чл. 53 от СК след развода съпругът може да възстанови фамилното си име преди този брак. Тълкуването на разпоредбата налага извод, че съдът следва да е сезиран с искане от съпруга, който при сключване на брака е променил фамилното си име да възстанови предбрачната си фамилия. В случай съпругата заявява изрично искането си след прекратяване на брака да продължи да носи брачното си фамилно име „Т.“. В тази връзка и с оглед нормата на чл. 326 ГПК, която изисква съдът изрично да се произнася по въпроса за фамилното име, което съпрузите ще носят, следва да се постанови съпругата П. Д. Т. да продължи да носи брачното си фамилно име.

Съобразно разпоредбата на чл. 56, ал. 1 от СК, когато от брака на съпрузите няма ненавършили пълнолетие деца, съдът се произнася по въпроса за ползването на семейното жилище след развода, само ако има изрично искане от някой от съпрузите с жилищна нужда. В случая предвид, че родените от брака деца са пълнолетни и не е направено искане в тази насока от страните, съдът не дължи произнасяне относно ползването на семейното жилище.

Никой от съпрузите не претендира издръжка по чл. 145 от СК.

На основание чл. 6, т. 2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, РС П. определя окончателна държавна такса за развода в размер на 50 лева. В този смисъл всяка една от страните следва да заплати сумата от по 25,00 лева, представляваща допълнителна държавна такса по допускане на развода.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА с развод, сключения на 06.05.1984 г. с акт за граждански брак № 0205 от 06.05.1984 г. на общ. П. граждански брак между А. Д. Т., с ЕГН *****, с адрес с. К., общ. Л., ул. „6-та“ № 30 и П. Д. Т., с ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. „Д. Г.“ № 74, ет. 3, ап. 9, като дълбоко и непоправимо разстроен.

ПОСТАНОВЯВА, на основание чл. 53 от СК, във връзка с чл. 326 от ГПК, след прекратяване на брака съпругата П. Д. Т., с ЕГН *****, да носи брачното си фамилно име Т..

ОСЪЖДА А. Д. Т., с ЕГН *****, с адрес с. К., общ. Л., ул. „6-та“ № 30, съдебен адрес гр. П., ул. „Х. К.“ № 1А, ет. 2, офис 15, да заплати по сметка на Районен съд П., допълнителна държавна такса по бракоразводното производство в размер на 25,00 лева.

ОСЪЖДА П. Д. Т., с ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. „Д. Г.“ № 74, ет. 3, ап. 9 ,
съдебен адрес гр. П., ул. „Х. К.“ № 1А, ет. 2, офис 11, да заплати по сметка на Районен съд
П., допълнителна държавна такса по бракоразводното производство в размер на 25,00 лева.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок, считано от
връчването му на страните пред Окръжен съд П..

Съдия при Районен съд – П.: _____